

ת"פ 74183/01/20 - מדינת ישראל נגד האלה עיבדא

בית הדין האזורי לעבודה נצרת

ת"פ 74183-01-20 מדינת ישראל נ' עיבדא

בפני
כבוד השופטת רויטל טרנר
המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד מאשה שניאור

נגד

הנאשמת
האלה עיבדא
ע"י ב"כ: עו"ד מחאמיד מוסטפא

גזר דין

1. בתאריך 30.1.20 הוגש נגד הנאשמת כתב אישום המייחס לה שלושה פרטי אישום. לפי האישום הראשון, הנאשמת הינה בעלת עסק המכונה "עיבדא האלה", כאשר חלק מעיסוקו הוא מתן שירותי כח אדם. במהלך ביקורת שנערכה בעסק נמצא כי מחודש 9/14 ועד חודש 5/15 הנאשמת סיפקה 19 עובדים לחברת א.מ חטיפי העמק בע"מ, וכן סיפקה 8-10 עובדים שזהותם אינה ידועה למאשימה, לחברת בית אריזה גלבוע בע"מ, בין החודשים 1/15-2/15, כאשר באותן תקופות לא החזיקה הנאשמת רישיון לעסוק כקבלן כח אדם או כקבלן שירות כנדרש בחוק. בגין מעשים אלו יוחסה לנאשמת עבירה של עיסוק במתן שירותי כח אדם לשם עבודה אצל זולתו מבלי שהחזיק ברישיון, עבירה לפי הוראות סעיפים 2(א), 10א ו-20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן: **חוק קבלני כח אדם**) (29 יחידות עבירה).
2. על פי עובדות האישום השני, בתקופות המוזכרות באישום הראשון הנאשמת לא ערכה הסכם עבודה לחמישה מעובדיה. בגין המעשים המתוארים יוחסה לנאשמת עבירה של אי עריכת הסכם עבודה בכתב לפי סעיפים 11 ו-20(א)(2) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1966.
3. על פי האישום השלישי, הנאשמת לא שילמה לעובדת א.ע שכר מינימום במשך 8 חודשים: 9-10/14, 12/14, 1-5/15, כך שהחסירה ממנה סכום של 2,387.09 ₪. בגין כך יוחסה לנאשמת עבירה לפי סעיפים 2 ו-14 לחוק שכר מינימום, התשמ"ז-1987 (להלן: **חוק שכר מינימום**).
4. ביום 19.7.20 העלתה הנאשמת טענות מקדמיות בעניין התיישנות, שיהיו והעדר פירוט עובדות בכתב האישום המאפשר הגנה ראויה. ביום 24.7.20 הגישה הנאשמת בקשה מנומקת בכתב לעניין טענותיה המקדמיות כאמור לעיל. לאחר שהגישה המאשימה את תשובתה, דחה בית הדין את טענות הנאשמת להתיישנות ולהגנה מן הצדק, והורה למאשימה להוסיף את רשימת העובדים המצוינים באישום הראשון ביחס לחברת בית אריזה גלבוע בע"מ.
5. ביום 3.11.20 הגישה המאשימה כתב אישום מתוקן, ובו הוסיפה כי זהותם של העובדים בחברת בית אריזה גלבוע בע"מ אינה ידועה לה.

6. ביום 10.2.21 הגישה הנאשמת כפירה מפורטת במסגרתה כפרה ברוב עובדות כתב האישום. ביום 19.5.21 בפתח דיון ההוכחות הודתה הנאשמת בעובדות כתב האישום כלשונו. ביום 3.7.21 העידו הנאשמת ובנה במסגרת הטיעונים לעונש. לאחר מכן, הצדדים טענו לעונש בעל פה והתיק עבר למתן גזר דין.

ראיות הנאשמת לעונש

7. בשלב הראיות לעונש העידו הנאשמת ובנה. בחקירה הראשית סיפרה הנאשמת כי בן זוגה הוא מורה בבית ספר, כי משפחתם מונה חמישה ילדים, מצבה הכלכלי של המשפחה לא טוב ולכן היא נטלה הלוואות רבות. עקב המצב הכלכלי, ולאחר פניות חוזרות מצד בן הזוג, נענתה לבקשתו ופתחה את העסק מושא כתב האישום זה. לדברי הנאשמת, העסק נפתח על שמה מחוסר ברירה ולאור מצבם הכלכלי. עוד נטען כי על אף שהעסק נפתח על שמה, הנאשמת לא הייתה בפועל נוכחת בו אלא בן זוגה. עוד הסבירה הנאשמת כי לא יצאה לה תועלת כלכלית מפתחת העסק. בסיום חקירתה הראשית, ציינה הנאשמת כי היא מצטערת על מעשיה ולא תחזור עליהם שוב. במסגרת החקירה הנגדית חזרה הנאשמת על כך שהיא מבינה את חומרת מעשיה, ולא הבינה אותם בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום.

8. לצורך חיזוק דברי הנאשמת, העיד מטעמה בנה והסביר כי אמו נאלצה לפתוח את העסק על שמה שכן אביו עבד כמורה, ולכן לא יכול היה לפתוח עסק בשל הגבלות משרד החינוך. עוד הסביר כי הנאשמת גידלה אותו ואת ארבעת אחיו, וכי מצבם הכלכלי היה ועודנו רע. במהלך חקירתו הנגדית, הסביר הבן כי בעבר לא הבין את משמעות חומרת העבירות של אי תשלום שכר מינימום.

טענות הצדדים

9. המאשימה טוענת כי בהתאם לעובדות המפורטות בכתב האישום, יש לראות בכל אישום אירוע נפרד, כאשר לטענתה כל אירוע מורכב ממספר המעשים, בהתאם למספר העובדים שנפגעו מביצוע העבירות. **ביחס לאישום הראשון** טענה כי הערך המוגן מביצוע העבירות הוא פגיעה בזכויות קוגנטיות של עובדי כח אדם השייכים לאוכלוסיות מוחלשות, תוך עקיפת התנאים לקבלת רישיון כפי שקבע המחוקק. עוד נטען כי העבירות אותן ביצעה הנאשמת הן בעלות אופי כלכלי, אשר בביצוען יש כדי להטיב עם הנאשמת כלכלית, שכן לא שילמה עבור הרישיון על פי דין, לכן במצב דברים זה הענישה צריכה להיות גם בעלת יכולת הרתעה כלכלית על מנת למנוע הישנות ביצוע עבירות דומות בעתיד. ביחס לנסיבות שקשורות בביצוע העבירה טענה המאשימה כי יש להביא במכלול הנסיבות את העבירה בוצעה כלפי 29 עובדים, במשך זמן רב. ביחס לעונש הראוי בגין אישום זה טענה המאשימה כי יש להעמיד את מתחם העונש ההולם בין 30% ל- 50% מהקנס המרבי הקבוע לצד העבירה במכפלת מספר העובדים, כלומר תקרת המתחם תעמוד על 125,280 ₪. ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, סבורה המאשימה כי יש לקבוע את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם, היות והנאשמת נעדרת עבר פלילי, והודתה בהזדמנות הראשונה. **ביחס לאישום השני** נטען כי הערך המוגן שנפגע הוא זכותם של העובדים להשתכר שכר מינימום ולחיות את חייהם בכבוד, ללא שייגזל שכרם. ביחס לנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, נטען כי יש להביא בחשבון את העובדה כי מדובר באי תשלום שכר מינימום במשך תקופה ארוכה. גם כאן סבורה המאשימה כי יש להעמיד את המתחם בין 30% ל- 50% מהקנס המרבי הקבוע לעבירה זו (58,400 ₪), במכפלת מספר העובדים שנפגעו מביצוע העבירה, כלומר הקנס יעמוד על 77,600 ₪. ביחס לנסיבות שאינן קשורות

בביצוע העבירה, נטען כי יש להעמיד את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם מהטעמים אשר פורטו לעיל. **ביחס לאישום השלישי** טענה המאשימה כי בשים לב לערך המוגן שנפגע ונסיבות שקשורות בביצוע העבירה, מתחם העונש הראוי נע בין 30,000 ₪ ל- 50,000 ₪, ובנסיבות העניין יש להשית על הנאשמת קנס של 40,000 ₪. בהתייחס לעדותה של הנאשמת ובנה במסגרת הטיעונים לעונש טענה המאשימה כי בהתאם לסעיף 40(ב) לחוק אין להביא ראיות אשר קשורות בנסיבות ביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, וכך גם אין באפשרות המאשימה להתגונן בפני טענות אלו בשלב זה של ההליך. עוד טענה המאשימה בהקשר זה כי טענותיה של הנאשמת בדבר מצבה הכלכלי לא הוכחו ולכן אין להביא נסיבות אלו בגזירת העונש. בנוסף ביקשה המאשימה להטיל ענישה נלווית בדמות התחייבות מאי ביצוע כל אחת מהעבירות, ומאסר חלף הקנס.

10. **מנגד**, הנאשמת טוענת כי העבירות נשוא כתב האישום בוצעו בשנים 2014-2015 ואילו כתב האישום הוגש רק ביום 30.1.20. לטענתה מדובר בשיהוי ניכר אשר גובל בעינוי דין, לכן גם אם בית הדין לא ביטל את כתב האישום מחמת שיהוי, יש להביא עניין זה בגזירת עונשה. עוד טוענת הנאשמת כי יש לראות בכל האישומים אירוע אחד. **ביחס לנסיבות ביצוע העבירה הפנתה הנאשמת להודעות עדי התביעה (נ/1)**, אשר מהן עולה כי היא לא הייתה מעורבת בניהול העסק, והסיבה בגינה פתחה את העסק היא כדי למנוע את הידרדרות מצבה הכלכלי של משפחתה, וכי הדבר נעשה מחוסר ברירה. **ביחס לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה טוענת הנאשמת כי יש לתת משקל לעובדה כי התחרטה באופן כנה על מעשיה, כי חלפו 8 שנים מאז ביצוע העבירה, והיא לא חזרה על מעשים דומים. בהתאם לכלל האמור ביקשה הנאשמת לגזור מאסר על תנאי והתחייבות, שכן לא תוכל לעמוד כלכלית בקנס כספי.**

דין והכרעה

11. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) שעניינו הבניית שיקול הדעת בענישה, העיקרון המנחה לגזירת דינו של נאשם הוא עיקרון ההלימה, כפי שנקבע בע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, סו(2) 772: "**עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה.**"

12. בהתאם לתיקון 113 יש לפעול במספר שלבים: תחילה, בהתאם לסעיף 40ג' לחוק העונשין, על בית הדין לקבוע האם האישומים בכתב האישום מהווים אירוע אחד כולל או מספר אירועים נפרדים; לאחר מכן, יקבע בית הדין את מתחם הענישה ההולם בהתאם להוראות סעיף 40ג'(א) לתיקון 113: "**בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט'**"; בשלב הבא, בהתאם להוראות סעיף 40ד(א) ו-(ב) יש לבדוק האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולה משיקולי שיקום או לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור; לבסוף, יקבע בית הדין את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם בהתאם להוראות סעיף 40ג'(א) בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

13. במקרה שלפנינו יש לראות בכל אחד מהאישומים אירועים נפרדים משום שעסקין במסכת עובדתית שונה: האישום הראשון מתייחס למסכת עובדתית של התקשרות כקבלן ללא רישיון, ואילו האישומים השני

והשלשי מתייחסים להעסקת עובדים מבלי לקיים את הוראות החוקים הנוגעים לשכר מינימום ואי עריכת הסכם עבודה. כך גם לא ברור האם העובדים המנויים באישומים השני והשלשי הם חלק מהעובדים שעבדו בבית אריזה גלבוע בע"מ.

אישום ראשון: עיסוק כקבלן כח אדם ללא היתר

ריבוי עבירות

14. המאשימה טוענת כאמור כי יש לראות באישום זה אירוע אחד המורכב מ- 29 מעשים שונים, כנגד כל אחד מהעובדים, ולפיכך לטענתה תקרת העונש הינה מכפלת מספר העובדים בעונש המקסימלי הקבוע לעבירה.
15. בע"פ (ארצי) 12602-03-20 מדינת ישראל נ' באר הנדסה אזרחית בע"מ (מיום 10.12.2020) (להלן: עניין באר הנדסה) הוסבר כי "המונח 'אירוע' אינו חופף למונח 'מעשה', אלא רחב ממנו. משכך, אירוע יכול שיהא מורכב ממעשה אחד או מספר מעשים; המונח 'מעשה' מגדיר את תקרת העונש המכסימלית שניתן להטיל במצבי ריבוי עבירות. המונח 'אירוע' מכתב את מספר מתחמי הענישה שיש לקבוע בתהליך גזירת הדין, כשלכל אירוע נדרשת קביעת מתחם ענישה נפרד." בעניינו, עיסוק הנאשמת ללא היתר מהווה אירוע אחד, שמורכב ממעשה אחד.
16. בע"פ (ארצי) 35705-09-19 גיא ספירשטיין - מדינת ישראל (מיום 13.12.20) (להלן: עניין ספירשטיין), נקבע כי "השאלה אם בתוך אירוע אחד עסקין במצב של ריבוי עבירות או עבירה אחת בעלת ריבוי נפגעים צריכה להיבחן בשני רבדים: ברובד הראשון, יש לבחון אם בכתב האישום הואשם הנאשם בריבוי עבירות. אם לא הואשם בריבוי עבירות אין בידי בית הדין להרשיעו בכך. ברובד השני, וככל שבכתב האישום נטען לריבוי עבירות, בידי בית הדין לבחון אם יש מקום לסווג את האירוע כריבוי עבירות או שמא מדובר בהחמרה מלאכותית של האירוע".
17. בכל הנוגע למצב של ריבוי מעשים, קבע בית הדין הארצי בפרשת באר הנדסה כך: "ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממעשה אחד כי אז בהתאם לסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי העונש הקבוע בצד העבירה החמורה ביותר מהווה את תקרת העונש המקסימלית בגין ריבוי העבירות. בגדר תקרה זו ייקבע מתחם עונש הולם, ובהמשך - ובהנחה ואין עילה לסטות ממתחם העונש ההולם - יגזור בית הדין עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע. זאת, בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס לקביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין ביחס אליו, אשר על תמציתם עמדנו לעיל. ככל שהמדובר באירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים כי תקרת העונש המקסימלית אינה מוגבלת לתקרת העונש הקבועה בצד העבירה החמורה ביותר באירוע כולו, אלא היא מהווה סכומן של תקרות העונש המכסימליות בגין כל מעשה נפרד. ודוק, עסקין בתקרה מכסימלית לאירוע אחד המורכב ממספר מעשים, כשבתוך תקרה זו ייקבע בהמשך מתחם עונש הולם. נבהיר כי גבולות מתחם העונש ההולם ייקבעו בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113, ואין חפיפה בין תקרת העונש המקסימלית שנקבעה לאירוע לבין הגבול העליון של מתחם הענישה הראוי. בהמשך, על בית הדין לגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע בהתאם לעקרונות שנקבעו בתיקון 113 ביחס אשר על תמציתם עמדנו לעיל" (ראו גם ע"פ (ארצי)

12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.2.20), ע"פ (ארצי)
57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ (8.2.14).

18. לאחר עיון בפסיקה, לא שוכנעתי כי יש לקבל את טיעון המאשימה כי מדובר ב- 29 עבירות בגין כל אחד מהעובדים שהעסיקה הנאשמת ללא היתר. העבירה מתייחסת לעיסוק ללא קבלת רישיון ולכן יש לראות באישום הראשון **אירוע אחד ומעשה אחד**. מדובר באותה מעסיקה, אשר העסיקה 29 עובדים באותה תקופה ללא היתר, ואין משמעות לעובדה שפעלה מול מזמינת שירות אחת או שתיים, שכן ההיתר הוא כללי. על כן, העונש המרבי שבסמכות בית הדין הוא עונש המקסימום על מעשה עבירה אחד, זאת בשונה למשל מעבירה לפי סעיף 2(א)(2) לחוק עובדים זרים הקובע עבירה של העסקת עובד זר שאינו בעל היתר לעבוד בישראל (מעסיק ש"העסיק עובד זר שאינו רשאי לעבוד בישראל"), שאז העסקתו של כל עובד ועובד ללא היתר מהווה מעשה עבירה בפני עצמו, להבדיל מעיסוק של קבלן כח האדם עצמו ללא היתר. מספר העובדים שהנאשמת העסיקה לאורך התקופה ללא היתר יכול לבוא לידי ביטוי בנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה ובכך להשפיע על קביעת המתחם, אך לא בסיווג מספר האירועים או המעשים.

19. אכן, בתי הדין האזוריים קבעו במקרים מסוימים כי יש להכפיל את תקרת העונש המקסימלי (לא במספר העובדים בהכרח) כדי לבטא את העובדה כי העיסוק ללא היתר נעשה לגבי מספר רב של עובדים. עם זאת, מעיון בפסיקת בית הדין הארצי עולה תמונה שונה, ולפיה יש לראות בהפרת החובה לרישיון כמעשה אחד. כך, בעניין **ספירשטיין**, לא התערב בית הדין הארצי בקביעת בית הדין האזורי לפיה עבירה של עיסוק חברת כח אדם כקבלן ללא רישיון מהווה אירוע ומעשה אחד. עוד נקבע שם כי עבירה של אי ניהול פנקס שעות עבודה ומנוחה היא עבירה אחת הכוללת "מעשה" אחד, על אף שבוצעה כלפי מספר עובדים, וזאת להבדיל מנסיבות בהן לא שולמו תשלומים למספר עובדים (כגון: אי תשלום דמי חופשה), או לא שולם תשלום לעובד לאורך תקופה (כגון: אי תשלום שכר מינימום למשך מספר חודשים), שאז יהיה מקום לבחון את השאלה האם מדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים. בפרשת **חדוות הורים** דובר בהעסקה שלא כדין של שישה עובדים זרים. שם הוכפל הקנס במספר העובדים, אולם זאת מאחר וכאמור הקנס הפלילי נקבע ביחס לכל עובד ועובד, וזאת להבדיל מהעבירה המנוסחת בסעיף 2 לחוק העסקת עובדים באמצעות קבלני כח אדם. באופן דומה, בע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. **שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל** (מיום 16.2.20) דובר בהעסקה שלא כדין של ארבעה בני נוער על פי חוק העסקת נוער, תשי"ג-1953, ונקבע כי מדובר באירוע אחד הכולל מספר מעשים, מאחר והעבירות מתייחסות לכל עובד ועובד בנפרד, ולא להיתר כללי שאמור להחזיק המעסיק - וזאת בשונה מענייננו.

מתחם העונש ההולם

20. **הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה:** הערך המוגן שנפגע מביצוע עבירה זו על ידי הנאשמת הוא שמירה על זכויותיהם של אוכלוסיות מוחלשות, כפי שנפסק בע"פ (ארצי) 520-09 **אופקים א.ג. בע"מ - מדינת ישראל - משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה** (17.10.2010): "**המחוקק מצא לנכון לדרוש מכל קבלן כוח אדם, כתנאי לקבלת רישיון לפעילותו, הפקדת ערובה העומדת בתנאי החוק והתקנות. התכלית מאחורי דרישה זו כבר נדונה בפסיקה והינה הבטחת מילוי מלוא מחויבויותיו של קבלן כוח האדם כלפי עובדיו, על מנת למנוע מצב בו קבלן כוח האדם מפסיק פעילותו ומותיר את**

עובדיו מול שוקת שבורה (עב' 1002/02 קבוצת יו.אס.ג'י.די. בע"מ - מדינת ישראל, פד"ע לח 529 (2002)).

21. **עוצמת הפגיעה בערך המוגן:** במקרה דנן עוצמת הערך שנפגע ממעשיה של הנאשמת היא רבה, שכן התקשרה עם שתי מזמינות שירות שונות והעסיקה מספר רב של עובדים ללא רישיון.

22. **נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:** כאמור הנאשמת טוענת שכחלק מהנסיבות שקשורות בביצוע העבירה יש לקחת בחשבון את העובדה שנאלצה לפתוח את העסק לבקשת בעלה, שלא יכול היה לפתוח עסק על שמו בהיותו מורה, וכי אילולא פתחה את העסק על שמה היה בן זוגה מתגרש ממנה לטענתה. כמו-כן לטענתה לא הייתה כלל פעילה בעסק. מנגד, טענה המאשימה כי עובדות אלו אמורות להתברר בשלב שמיעת הראיות, ומשעה שהנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום כלשונן במסגרת הסדר, לא תוכל לטעון כעת לעובדות אלו. במחלוקת זו, הדין עם המאשימה: העובדה כי הנאשמת פתחה את העסק מתוך אילוץ או כורח לבקשת בעלה ולא הייתה לכאורה מעורבת בניהולו, אלו נסיבות שקשורות בביצוע העבירה, ולכן אין אפשרות להביא ראיות מסוג זה בשלב הטיעונים לעונש. על פי סעיף 40(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ניתן להביא ראיות מאין אלו בשלב הטיעונים לעונש, רק במקום בו לא היה ניתן לטעון לגבי נסיבות אלו בשלב בירור האשמה. בעניינו נסיבות אלו היו ידועות לנאשמת בשלב בירור האשמה, כך גם חומרי החקירה עליהם התבסס כתב האישום היו לפני הנאשמת עוד קודם להודאתה, ולכן היתה יכולה לטעון לנסיבות אלו, טרם הודתה בעובדות כתב האישום; מצב נוסף בו ניתן להביא ראיות מאין אלו הוא אם בית המשפט סבור שהבאת הראיות דרושה לצורך מניעת עיוות דין - היות ובמקרה שלפנינו הנאשמת הודתה בכתב האישום המתוקן, ולכן הסכימה לאמור בו מבלי לכלול בו את העובדות הנטענות על ידה כעת (כורח ואילוץ), ולא הוסכם בין הצדדים על הגשת ראיות נוספות בהתאם למפורט בהודעות הצדדים, הבאת ראיות לעניין זה בשלב זה של ההליך תחתור תחת הסדר הטיעון. לכן, אין לקבל את טענת הנאשמת כי ניתן להביא ראיות אלו בשלב זה של ההליך. למעלה מכך, גם אם הייתי מקבלת את הנסיבות האמורות לצורך גזירת עונשה של הנאשמת, אלו אינן נסיבות מקלות היות והעבירות המיוחסות לנאשמת הן עבירות כלכליות במסגרתן נפגעו אוכלוסיות מוחלשות, ומשעה שמחומר הראיות עולה כי מדובר בעסק משפחתי ונטען כי בן זוגה של הנאשמת והנאשמת מתגוררים יחד ומנהלים משק בית משותף, בנסיבות אלו, גם אם היינו מקבלים את טענתה של הנאשמת, לא היה בכך כדי להקל עמה.

23. **מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו בנסיבות דומות:** העונש המקסימאלי הקבוע לצד עבירה זו הוא 14,400 ₪. סעיף 20(ב) לחוק קובע כי "העובר על הוראות סעיף 2(א) או 10(א) או (א1), דינו - מאסר ששה חודשים", וסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין קובע כי "אם קבוע לעבירה עונש מאסר עד ששה חודשים או קנס בלבד, או קנס שלא נקבע לו סכום - קנס עד 14,400 שקלים חדשים".

מתחם הענישה של עיסוק כקבלן ללא רישיון נע בין 20% ל- 60% מהעונש המרבי, כאשר מדובר בעבירה שבוצעה כלפי מספר עובדים מצומצם, מול מזמינת שירות אחת, ולתקופה מצומצמת: בעניין **ספירשטיין**, העבירה בוצעה כלפי 4 עובדים במשך 12 חודשים, ונקבע מתחם ענישה שנע בין 20% ל- 50%; בת"פ (ת"א) 75705-10-18 **מדינת ישראל - מוחמד כבהא** (12.12.2021) העבירה בוצעה כלפי שישה עובדים, כשבעה חודשים, ונקבע מתחם ענישה שנע בין 30% ל- 60% מהעונש המרבי; בת"פ (ת"א) 17919-08-18 **מדינת ישראל - ניקיון אחד מעל כולם בע"מ** (01.11.2021) העבירה בוצעה כלפי תשעה עובדים למשך חמישה חודשים, ונקבע מתחם עונש הולם בין 20% ל- 60% מהעונש המרבי; בת"פ (ת"א) 70437-05-18 **מדינת**

ישראל - דין אזולאי (24.08.2021) העבירה בוצעה כלפי שבעה עובדים במשך תשעה חודשים ונקבע מתחם עונש הולם בין 20% ל- 60% מהעונש המרבי; בת"פ (ב"ש) 32556-07-14 **מדינת ישראל - פוינט א.ג. אבטחה בע"מ** (29.12.2015) נקבע בדומה לענייננו כי מדובר באירוע אחד ובמעשה אחד נוכח יסודות העבירה, העבירה בוצעה כלפי שמונה עובדים במשך שלושה חודשים ונקבע מתחם עונש הולם בין 30% ל- 60% מהעונש המרבי.

בעניינו מדובר בעבירה שנמשכה 11 חודשים, כלפי 29 עובדים, מול 2 מזמינות שירות, ולכן העבירה שביצעה הנאשמת בנסיבותיה היא חמורה מפסקי הדין שהוצגו לעיל, ובמקרה זה יש להסיט את המתחם כלפי מעלה.

24. כמו-כן היות ומדובר בעבירה אשר בצידה עונש קנס, יש להביא את מצבה הכלכלי של הנאשמת כבר בקביעת מתחם העונש. על פי סעיף 40 לחוק העונשין, **"קבע בית המשפט כי מתחם העונש ההולם כולל עונש קנס, יתחשב, נוסף על האמור בסעיף 40(א), במצבו הכלכלי של הנאשם, לצורך קביעת מתחם עונש הקנס ההולם"**. גם בפרשת **חדוות הורים** נקבע כי **"כאשר מתחם הענישה מתייחס לקנס, כבעניינו, יש לקחת בחשבון גם את "מצבו הכלכלי של הנאשם(סעיף 40 ח' לחוק העונשין) וזאת כבר בשלב של קביעת מתחם העונש ההולם"**. הנאשמת ובנה העידו בפני בשלב הטיעונים לעונש, והסבירו באריכות אודות מצבה הכלכלי של הנאשמת ומשפחתה. התרשמתי מכנות דברי הנאשמת ובנה, וכאמור רמת ההוכחה הנדרשת לנסיבה מקילה בקביעת המתחם (על אף שלא מדובר בנסיבה שקשורה לביצוע העבירה) היא לפי כללי המשפט האזרחי. הנאשמת ובנה נחקרו בחקירה ראשית ונגדית בפני והיו עקביים בדבריהם, ולכן החלטתי לאמץ אותם בזהירות מסוימת, שכן לא הוגשה ראיה אובייקטיבית חיצונית אודות מצבם הכלכלי (ראו לעניין זה ע"פ (ארצי) 32385-05-14 **שמש חי אחזקות בע"מ - מדינת ישראל** (13.08.2015) פסקה 30).

25. לכן, בשים לב מחד לערך המוגן, עוצמת הפגיעה בו שנלמדת ממספר העובדים שהועסקו שלא כדין ורמת הענישה הנוהגת, ומאידך למצבה הכלכלי של הנאשמת בזהירות הנדרשת לאור העובדה שלא הוגשו מסמכים, יש לקבוע את מתחם הענישה בין 35% ל- 65% מהקנס המרבי.

אישום שני- אי עריכת הסכם בכתב

ריבוי עבירות

26. המאשימה טוענת כאמור כי יש לראות באישום זה אירוע אחד המורכב מ- 5 מעשים שונים, כנגד כל אחד מהעובדים, לפיכך לטענתה תקרת העונש הינה מכפלת מספר העובדים בעונש המקסימלי הקבוע לעבירה.

27. בענייננו, אי עריכת הסכם בכתב מהווה אירוע אחד שכן העבירה בוצעה כלפי אותם חמישה עובדים כחלק מאותה מסכת של העסקה באותם זמנים. עם זאת, האישום מורכב מחמישה מעשים שונים, היות וסעיף 11 לחוק קבלני כח אדם קובע כך: **"(א) תנאי עבודה של העובד אצל קבלן כוח אדם יערכו בהסכם בכתב ביניהם, אלא אם כן חל עליהם הסכם קיבוצי המסדיר את תנאי עבודתו של העובד אצל קבלן כוח האדם. (ב) קבלן כוח אדם ימסור לעובד לפני תחילת העסקתו עותק מההסכם**

בכתב שנערך ביניהם; חל עליהם הסכם קיבוצי, יאפשר הקבלן לעובד לעיין בו". כלומר, סעיף העבירה מתייחס לעריכת הסכם עם כל עובד ועובד בנפרד, לכן יש לראות באישום אירוע אחד בעל חמישה מעשים שונים.

מתחם העונש ההולם

28. **הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה:** הערך החברתי שנפגע מאי עריכת הסכמי עבודה הוא פגיעה ביכולתם של העובדים להיות מודעים לזכויותיהם, ולאכוף את מימושו במידת הצורך. יפים לעניין זה דבריו של בית הדין הארצי בע"פ (ארצי) 32385-05-14 שמש חי אחזקות בע"מ - מדינת ישראל (13.08.2015): "אשר לעבירה של אי עריכת הסכמי העסקה כדין ... מהראיות שהובאו בפני בית הדין האזורי עלה כי כלל לא נערכו מול העובדים הסכמי עבודה מפורטים המלמדים על זכויותיהם (אלא מסמך בסיסי בו צוין שכר השעה), ובכך נפגע ה"צינור" שבאמצעותו יכולים היו העובדים לממש את זכויותיהם המהותיות", ובע"פ (ארצי) 154-10 קלרה שניידר - ניצנים אבטחה בע"מ (03.05.2011): "הדרישה למסור לעובד הודעה בכתב על תנאי עבודתו אינה עניין טכני, אלא מהווה חלק מהחובה לנהוג בתום לב ובדרך מקובלת ביחסי העבודה. בין תכליתיה - ליידע את העובד באופן שקוף ומלא על כל תנאי עבודתו; ליתר אי הבנות או סימני שאלה ביחס לתנאי העבודה; ולמנוע מחלוקות משפטיות לגבי תנאי העבודה המוסכמים. ג. הפרתו של חוק הודעה לעובד מהווה עבירה פלילית".

29. **עוצמת הפגיעה בערך המוגן:** עוצמת הפגיעה בערך המוגן נלמדת מכך שהפגיעה נעשתה על ידי הנאשמת באופן ממשי, כאשר בסופו של יום נבצר מהעובדים לדעת את תנאי עבודתם.

30. **נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:** במסגרת השיקולים לחובתה של הנאשמת הבאתי בחשבון את הנזק שנגרם לחמשת העובדים שלא ידעו את תנאי עבודתם, ומצד שני את העובדה כי העבירה בוצעה כלפי מספר מצומצם של עובדים. יודגש שגם כאן, בדומה לאמור לעיל, אני סבורה שאין לזקוף לזכותה של הנאשמת את העבודה שפתחה את העסק לבקשת בעלה ולא הייתה מעורבת כלל בניהולו, שכן עובדות אלו לא הוכחו.

31. **רמת הענישה הנוהגת בעבירה זו בנסיבות דומות:** סעיף 20(א)(2) לחוק קבלני כח אדם קובע כך: "א) אלה דינים כפל הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, (להלן - חוק העונשין): (2) קבלן כוח אדם שלא קיים חובותיו על פי סעיף 11". סעיף 61(א)(2) לחוק העונשין קובע כי: (2) "אם קבוע לעבירה עונש מאסר למעלה מששה חדשים ולא יותר משנה - קנס עד 29,200 שקלים חדשים". כלומר, הקנס המרבי בגין עבירה זו עומד על 58,400 ₪.

32. ניתן ללמוד על רמת הענישה הנוהגת ממתחמי ענישה שניתנו בעבירות לפי סעיפים 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד ולמועמד לעבודה (תנאי עבודה והליכי מיין וקבלה לעבודה), תשס"ב-2002, שכן מדובר בתכלית זהה של שני החיקוקים, על אף שהקנס המרבי הקבוע לצד העבירות שונה. ת"פ (נצ') 61716-01-16 מדינת ישראל - קולוני אחזקות והשקעות (א.א.ל.) בע"מ (28.12.2016) עסק בעבירה של אי מתן הודעה לשלושה עובדים, ונקבע מתחם ענישה שבין 10% ל-50%. על גזר דין זה הוגש ערעור על ידי המדינה, אולם בגין שתי העבירות הנוספות שיוחסו לנאשמת נשוא כתב האישום, ולא על קביעותיו של בית

הדין האזורי בגין עבירה זו; ת"פ (ת"א) 51356-11-11 מדינת ישראל- משרד התמ"ת - עצמון אבטחה - משמרות החופים בע"מ (25.01.2015) עסק בעבירה של אי מתן הודעה לארבעה עובדים, ונקבע מתחם ענישה שנע בין 10% ל- 30%.

33. **מצבה הכלכלי של הנאשמת:** כאמור לעיל הבאתי את מצבה הכלכלי של הנאשמת בקביעת המתחם בזהירות הנדרשת.

34. לעניין תקרת העונש, יפים לעניין זה דברי בית הדין הארצי בעניין **ספירשטיין: "גם במצב של מעשים נפרדים בתוך אירוע אחד" אין לקבוע את מתחם הענישה (או את העונש עצמו) באופן אוטומטי על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק (או כל שיעור ממנו) במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע, שכן יש בכך כדי לעקר את הקביעה כי מדובר ב"אירוע" אחד וכן עלולה לנבוע מכך תוצאה בלתי סבירה (בהיבט של גובה הקנס), המנוגדת להנחיה החקיקתית לקבוע עונש הולם ומידתי לאירוע הכולל (ע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל פסקה 5 (16.2.2020)).** כך גם בע"פ (ארצי) 12606-04-19 ל.מ. שירותי כח אדם (צפון) בע"מ - מדינת ישראל (16.02.2020) נקבע כי **"להסרת ספק נדגיש כי לא בכדי כללנו באמור לעיל את המילים "באופן אוטומטי", שכן במסגרת הפעלת שיקול הדעת השיפוטי אין מניעה להגיע למסקנה כי בנסיבות מקרה מסוים יש לקבוע מתחם ענישה לפי הקנס הנקוב בחוק לגבי עבירה יחידה (גם כאשר באירוע כלולות מספר עבירות או מספר "יחידות עבירה"), כשם שאין מניעה להגיע למסקנה כי יש לקבוע מתחם ענישה הלוקח בחשבון הכפלה אריתמטית על יסוד "יחידות העבירה", כל עוד הדברים נעשים לאחר הפעלת שיקול דעת ובהתאם לנסיבות כל מקרה".** בנסיבות העניין לא מצאתי מקום להכפיל את מתחם הענישה במספר העובדים כלפיהם בוצעה העבירה, שכן כאמור מדובר באירוע אחד, עם זאת מצאתי לנכון לקבוע מתחם עבירה לפי יחידת עבירה וחצי שכן מחד מדובר במספר מצומצם של עובדים ומאידך בפרק זמן ממושך באופן יחסי.

35. בשים לב לנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, רמת הענישה הנוהגת, הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העברה, ועוצמת הפגיעה בהם, כמו גם מצבה הכלכלי של הנאשמת, מצאתי כי יש להעמיד את מתחם הענישה בין 10% ל- 45%.

אישום שלישי- אי תשלום שכר מינימום

אירוע אחד או ריבוי מעשים

36. בעניינו מדובר באירוע אחד אשר מורכב מ-8 מעשים שונים. סעיף 14 לחוק שכר מינימום קובע כי **"מעסיק שלא שילם לעובדו שכר מינימום, דינו - מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; עבירה לפי סעיף זה היא מסוג העבירות של אחריות קפידה".** כלומר, מדובר בעבירה אחת המתחדשת עם אי תשלום שכר מינימום מידי חודש.

מתחם העונש ההולם

37. **הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה:** חוק שכר מינימום מבקש לשמור על זכויותיהם הסוציאליות הבסיסיות של עובדים, כפי שנקבע בע"פ (ארצי) 38980-04-10 **מדינת ישראל - רון עמרם** (26.08.2010): **"עוד לקחנו בחשבון את החשיבות החברתית העומדת בבסיסו של חוק שכר מינימום, להבטיח "קיומה של רשת מגן בסיסית" ו"קיום אנושי בסיסי לכל אחד מהפרטים בחברה" (ע"פ 24/05 א.ח. מור אחזקות (1992) בע"מ - מדינת ישראל, מיום 14.7.08), ואת הצורך בהרתעת מעסיקים העומד בבסיסה של הנורמה הפלילית."**
38. **מידת הפגיעה בערך המוגן:** אין מדובר בתשלום בחסר באופן חד פעמי אלא מידי חודש שולם שכרה של העובדת בחסר.
39. **נסיבות שקשורות בביצוע העבירה:** הנזק שנגרם מביצוע העבירה הוא ממשי שכן שכרה של העובדת שולם בחסר.
40. **רמת הענישה הנוהגת בעבירה זו:** סעיף 2(א) לחוק שכר מינימום קובע כי **"עובד שמלאו לו 18 שנים (להלן - עובד) המועסק במשרה מלאה, כנהוג במקום עבודתו, זכאי לקבל ממעסיקו שכר עבודה שלא יפחת משכר המינימום לחודש, שכר המינימום היומי או שכר המינימום לשעה, הכל לפי הענין"**. סעיף 14א(א) לחוק שכר מינימום קובע כך: **"מעסיק שלא שילם לעובדו שכר מינימום, דינו - מאסר שנה או קנס כאמור בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין; עבירה לפי סעיף זה היא מסוג העבירות של אחריות קפידה"**. סעיף 61(א)(4) לחוק העונשין קובע כי **"אם קבוע לעבירה עונש מאסר למעלה משלוש שנים - קנס עד 226,000 שקלים חדשים"**.
41. בע"פ (ארצי) 25307-12-15 **מרדכי שחם - מדינת ישראל** (04.09.2017) דובר בשישה עובדים שלא קיבלו שכר כלל למשך חודש אחד, כלומר לא מדובר בתשלום שכר חלקי הנמוך מתשלום שכר מינימום כבעניינו. בית הדין הארצי אימץ את קביעתו של בית הדין האזורי, וקבע מתחם ענישה שנע בין 30%-50%; בע"פ (ארצי) 57564-06-15 **ב.ג. מוקד אבטחה בע"מ - מדינת ישראל** (14.03.2016) דובר באי תשלום שכר מינימום וגמול עבור שעות נוספות למעלה משנה ל- 15 עובדים (85 יחידות עבירה), בית הדין האזורי קבע מתחם שנע בין 226,000 ₪, לבין שילוש העונש המרבי - 678,000 ₪, ובית הדין הארצי לא התערב בקביעת המתחם; ת"פ (ת"א) 71777-01-17 **מדינת ישראל - תבליני שמש בע"מ** (03.06.2018) עסק באי תשלום שכר מינימום לחמישה עובדים במשך 5 חודשים (25 יחידות עבירה), בית הדין קבע כי **"מדובר ביחס לכל אחד מחמשת העובדים באירוע אחד, וזאת מן הטעם שמתקיים קשר הדוק בין 5 העבירות (1 בגין כל חודש) ..."**, וקבע את מתחם הענישה בין 10% ל- 40% מהקנס המרבי; ת"פ (ת"א) 1140-10 **מדינת ישראל משרד התעשייה המסחר והתעסוקה - יקר הנדסה בע"מ** (21.03.2016) עסק באי תשלום שכר מינימום לעובד אחד במשך מחצית חודש אחד, נקבע מתחם ענישה שנע בין הקנס המנהלי הקבוע לצד עבירה זו (5,000 ₪) לבין 10% מהקנס המרבי הקבוע לצד עבירה זו; ת"פ (ת"א) 44739-12-15 **מדינת ישראל - אמיר אבו שמאלה** (13.07.2020), עסק באי תשלום שכר מינימום לשני עובדים במשך 7 חודשים (14 יחידות עבירה), נקבע כי העבירה בוצעה על רקע מצוקה כלכלית, בית הדין קבע מתחם שנע בין 40,000 ₪ לבין 50% מדובה הקנס המרבי הקבוע לצד העברה; ת"פ (ת"א) 15208-12-15 **מדינת ישראל - קונדור בטחון (ש.א.) בע"מ** (08.04.2019) עסק באי תשלום שכר מינימום ל- 5 עובדים במשך 7 חודשים, ונקבע מתחם שנע בין 40% ל- 60% מהקנס המרבי הקבוע לצד עבירה זו.

42. גם כאן בדומה לאמור לעיל, מצאתי שאין להכפיל את הקנס המרבי ביחידות העבירה, שאז לא תהיה משמעות לקביעת כי מדובר באירוע אחד. בשים לב לכך שמדובר בעובדת אחת, כי מדובר בתשלום בחסר ולא באי תשלום כלל, כמו גם שלא הועלו טענות נוספות נגד הנאשמת ביחס ליתר העובדים, אני סבורה שאין להכפיל את הקנס המרבי ביחידות עבירה.

43. בשים לב לערכים המוגנים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, נסיבות שקשורות בביצוע העבירה- כך ששכרה של העובדת שולם ברובו אך בחסר ואין מדובר באי-תשלום שכר כלל, רמת הענישה הנוהגת, ובהתייחס למצבה הכלכלי של הנאשמת בזירות המתבקשת, מצאתי כי יש להעמיד את מתחם הענישה בין 10% לבין 40% מסכום הקנס המרבי.

קביעת עונשה של הנאשמת

44. קביעת עונשה של הנאשמת תעשה בתוך המתחמים שנקבעו לעיל. בהתאם לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לא הוכח כי עסקינן בנסיבות יוצאות דופן המצדיקות חריגה מהמתחם.

45. **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:** לצורך קביעת עונשה של הנאשמת בתוך המתחם הבאתי בחשבון לקולה כי הנאשמת נעדרת עבר פלילי, הודתה בהזדמנות הראשונה וחסכה זמן שיפוטי יקר, ובמיוחד כי חלפו 9 שנים מאז ביצוע העברות, זמן לא מבוטל, והנאשמת חזרה למוטב מאז ביצוע העבירות (לא הוכח אחרת). יפים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי מרכז) 57577-02-19 **סינן ילדרים נ' מדינת ישראל** (23.12.2019) אשר במסגרת הערעור הקל בעונשו של הנאשם היות וכתב האישום הוגש בחלוף 6-7 שנים מביצוע העבירה ללא נימוק משביע רצון: "**בפסיקת בית-המשפט העליון נקבע, כי שיהיו ממושך של רשויות התביעה בהגשת כתב אישום עשוי להביא להקלה בעונש, בהתחשב, בין היתר, במשך השיהוי וטעמיו, בחומרת העבירה וטיבה, בנזק שנגרם לנפגע העבירה ובתרומת התנהלותו של הנאשם לעיכוּב. דוגמאות שבהן בית-המשפט העליון הקל בענישה לאחר שלא ניתן הסבר לשיהוי שנעוץ היה בהתנהלות התביעה, ניתן למצוא, למשל, בע"פ 4603/17 אדרי נגד מדינת ישראל [16.7.19] (פסקה 33 לפסק-דינו של כב' השופט פוגלמן), ובע"פ 7989/17 דשקוב נגד מדינת ישראל [18.4.18] (פסקה 11 לפסק-דינו של כב' השופט פוגלמן).... על כן, להשקפתנו, העיכוּב האמור מצדיק הקלה בעונשו של המערער וזאת גם בשל הזמן הכולל שחלף עד עתה מאז ביצוע העבירות". בענייננו לא הובאו נסיבות שיכולות ללמד מדוע הוגש כתב האישום בחלוף 5-6 שנים, ולכן יש בנסיבה זאת כדי להקל עם הנאשמת. כך גם בע"פ (ת"א) 3910-05-12 **מדינת ישראל - רחמינוב איריס** (15.04.2019), נקבע עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם היות וחלפו 9 שנים מביצוע העבירה. הנאשם ערער על הרשעתו בע"פ (ארצי) 58285-05-19 **אדן רחמינוב - מדינת ישראל** (10.12.2019) ובית הדין הארצי לא התערב בהחלטת בית הדין האזורי בהקשר זה.**

46. כמו- כן בזירות, שכן לא הוצגו מסמכים, נתתי משקל מסוים למצבה הכלכלי של הנאשמת כפי שהוצג בפניי. כל אלו הובילו אותי למסקנה כי יש למקם את עונשה של הנאשמת בתחתית המתחם ביחס לכל אחד מהמתחמים שקבעתי.

47. הנאשמת ביקשה להטיל עליה מאסר על תנאי חלף קנס. אין לקבל בקשה זו, היות ומאסר על תנאי לא יהווה עונש הולם לעבירות אותן ביצעה הנאשמת, שהן עבירות כלכליות, ויפים לעניין זה דבריו של בית הדין

הארצי בע"פ (ארצי) 11534-11-14 משה אדרי - מדינת ישראל (28.06.2017) בהתייחס לטיבן של עבירות כלכליות: "בהיות העבירה של העסקת עובד זר ללא היתר כדין מסוג העבירות הכלכליות, ובשים לב לתכלית ההרתעתית העומדת בבסיס קביעתה כעבירה פלילית על הקנסות שבצידה, ואף לו היה הדבר בסמכות בית הדין להטיל מאסר, דומה שמקרה זה לא היה מן המקרים המתאימים להורות כן".

48. המאשימה ביקשה במסגרת גזירת עונשה של הנאשמת להשית מאסר חלף קנס, במידה והקנס לא ישולם במועד, בהתאם לסעיף 71(א) לחוק העונשין הקובע כי "בית המשפט הדן אדם לקנס, רשאי להטיל עליו מאסר עד שלוש שנים למקרה שהקנס כולו או מקצתו לא ישולם במועדו ובלבד שתקופת המאסר במקום קנס לא תעלה על תקופת המאסר הקבועה לעבירה שבשלה הוטל הקנס; נקבע לעבירה עונש קנס בלבד, או היתה העבירה של אחריות קפידה כאמור בסעיף 22(א) סיפה, לא תעלה תקופת המאסר במקום הקנס על שנה". כאמור זהו מאסר הנתון לשיקול דעתו של בית הדין. בנסיבות העניין לא מצאתי מקום להטיל על הנאשמת מאסר חלף קנס, היות וקיימים אמצעים נוספים ופחות פוגעניים לפרוע את הקנס.

גזירת עונשה של הנאשמת

49. ביחס לעבירה של מתן שירותי כח אדם ללא היתר יש להעמיד את עונשה של הנאשמת על 35% מהקנס המרבי, כלומר 5,040 ₪.
50. ביחס לעבירה של אי עריכת הסכם עבודה בכתב יש להעמיד את עונשה של הנאשמת על 10% מהקנס המרבי במכפלה של 1.5, כלומר 8,760 ₪.
51. ביחס לעבירה של אי תשלום שכר מינימום יש להעמיד את עונשה של הנאשמת על 10% מהקנס המרבי, כלומר 22,600 ₪.
52. סך הקנס הינו 36,400 ₪. הקנס ישולם ב- 26 תשלומים חודשיים, עוקבים ושווים החל מיום 15.9.22.
53. הנאשמת תחתום תוך 30 ימים ממתן גזר הדין על התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996, למשך 3 שנים מיום החתימה, בגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, בסך 14,400 ₪.
54. הנאשמת תחתום תוך 30 ימים ממתן גזר הדין על התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי סעיפים 11 ו-20(א)(2) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כח אדם, תשנ"ו-1996, למשך 3 שנים מיום החתימה, בגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, בסך 58,400 ₪.
55. הנאשמת תחתום תוך 30 ימים ממתן גזר הדין על התחייבות להימנע מביצוע עבירה לפי סעיפים 2 ו-14 לחוק שכר מינימום, תשמ"ז-1987, למשך 3 שנים מיום החתימה, בגובה הקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, בסך 226,000 ₪.
56. הנאשמת תפנה למזכירות בית הדין לחתימה על ההתחייבויות כאמור ולקבלת שוברים לתשלום הקנס.

57. זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ג' אב תשפ"ב, 31 יולי 2022, בהעדר הצדדים.